

november 2025

Leto 2025

Pacifik

1. november 2025, sobota

Abaiang, Kiribati

Nekam bi šla v snorklarijo. Ampak, kjerkoli je na satelitskih slikah vidna kristalno čista voda, so vidne tudi koralne glave. Preveč koralnih glav, da bi se lahko sidrala. Morda se jutri zapeljeva naokoli in si korale pogledava s palube med plovbo.

Zato se odpeljeva kar na severni konec atola. Bolj zato, da menjava lokacijo, kot zato, da bi upala na kristalno čisto morje. Morje je mlečno, tako kot drugje, kjer sva do sedaj bila na Tarawi in Abaiangu.

Jaz se lotim dela, Vesna se loti priprave včeraj nabranih vongul. Vroče je, vetra ni. Je pa vsaj sončno in ne preveč soparno.

Zvečer narediva še vodo in Vesna opere perilo in dan je pod streho.

najvišja katedrala na otoku Abaiang, 15m

no, tudi tukaj ne dela ura

med plovbo...

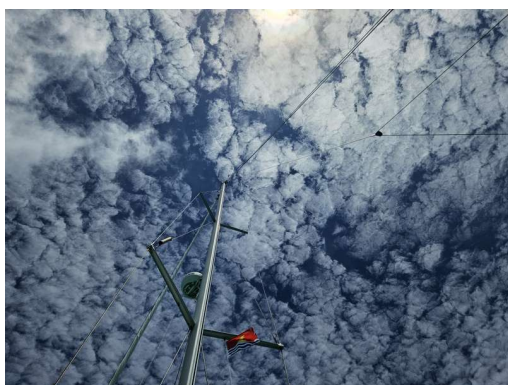
oskrbovalna ladja

okoli ovinka tega otoka naj bi bila bolj kristalna voda...a do tja je nekaj milj, sidranje na tistem koncu pa nemogoče

sidrana pred vasico na petih metrih

danes zelo rahel vetrič

tradicionalen čoln z motorjem

na obali je slišati otroke

večji čoln vleče za seboj manjšega

le kam gre vsa ta množica ljudi v soboto popoldne?

danes za kosilo pašta z vongolami; za Toneta pa še posebej pašta z mesom (ni ravno ljubitelj morske pašte)

2. november 2025, nedelja

Abaiang, Kiribati

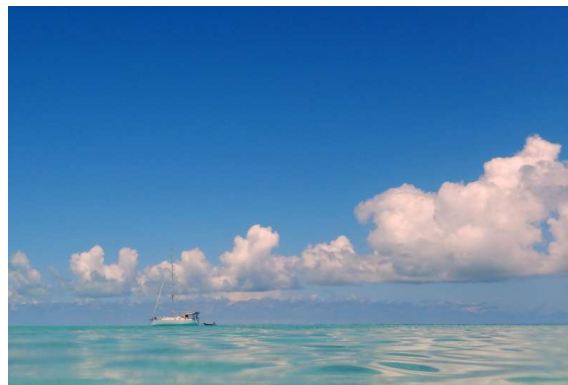
Če nama snorklarija včeraj mi uspela, nama bo morda danes. Pa se zapeljeva miljo naprej, kjer je med otočkoma prekinitev atola. Vendar je oseka, reef je zunaj in morje je tako, kot drugje. Mlečno. Naslednja postaja je otoček, za katerega je Nick zagotovil, da ima kristalno čisto morje. Jah, Nick nima izkušenj z jadrnicami in sidranjem. Kjerkoli je bilo globlje od dveh metrov so bile korale. Točneje, skale. Niti se ne moreva sidrati, niti si nima Vesna kaj pogledati. Narediva krog in greva dalje. Še en otoček je na zahodni strani, kjer morje priteka in odteka iz atola. Na njemu živi Anglež, Nickov smrtni sovražnik. Vendar pa to ni najina vojna. Po satelitskih posnetkih sodeč, bi se tam dalo sidrati, zato bova preverila, si rečeva.

Dobro, da sva preverila! Morje je ob dvigajoči se plimi kristalno bistro, najdeva dovolj velik prostor za sidranje med koralnimi glavami. Pet metrov globine, na tleh je bela kristalna mivka. Še jaz takoj skočim v morje, Vesna pa sploh. Zelo navdušena je bila nad bistrostjo morja in barvo mivke pod vodo, ostalo je bilo pa na povprečni ravni. Očitno te vode po kakovosti flore in favne le niso Fidžiju in Tuamotujem

Popoldne dvigneva sidro in odropotava proti KiriSwis Residence. Greva se poslovit, Zadnjič sva odbrzela brez slovesa, ker sva hitela loviti vodo, preden bo morje preko pol kilometrskega obalnega pasu preplitvo za naš dingi.

ni tako kot sem razvajena ... ampak vsaj kristalna voda je

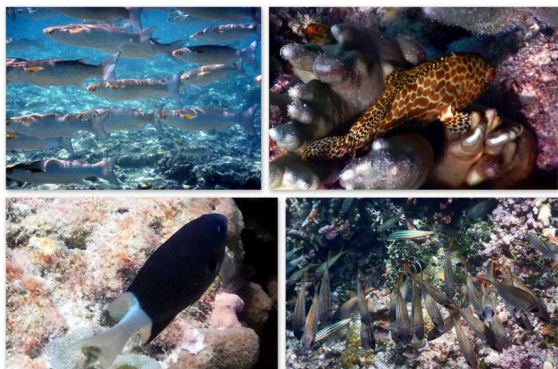
morje ima 31C, pri otočku pa, ko stegneš noge, je nekaj stopinj hladneje (priteka ocean v laguno); kakorkoli, nisem se uspela ohladiti ...kam smo prišli ..

kar nekaj gigantskih školjk sem našla, ki pa so bile še bolj majhne in ne gigantske

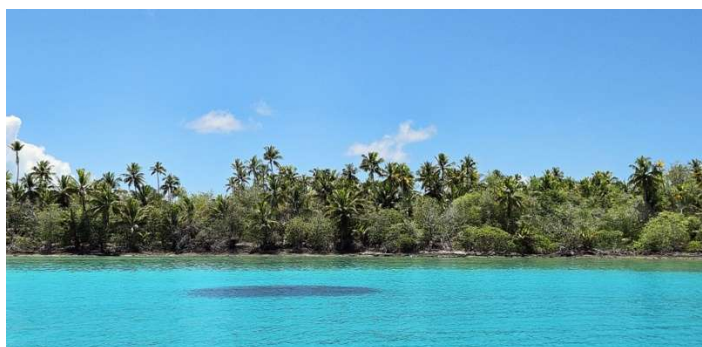
za picasso je ta konec dober teren, saj sem jih zelo veliko videla

povzetek: pričakovala sem več koral in rib, sem imela pa po dolgem času kristalno morje, kar veliko šteje

po dveh urah sem se vrnila na barko

točno tukaj sidrana in tisti črni flek je skupek večih koral (prva fotka)

na koncu tega otočka Teirio je mini resort

jaz sem plavala na drugi konec tega otoka, sklepala, da bo kaj tam kjer je pretočnost, pa žal ni bilo nič

majhni otočki, nedostopni nama zaradi globine

mivka je res bela, bela ...

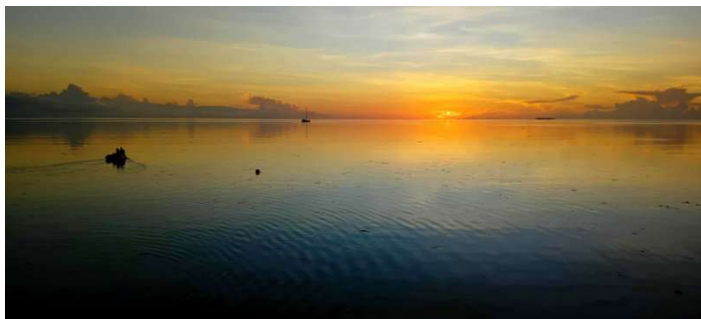
najino pomožno sidro - tla tukaj so očitno spodaj bolj skalnata ;itak pa sva se ustavila le na kopanje in totalno brezvetrje

3. november 2025, ponedelje**Abaiang - Tarawa, Kiribati**

Zgodaj se odsidrava in ob močni oseki izplujeva preko koralnih glav v ocean. Malce napeto je bilo, vendar nikoli nisem videl manj, kot 4 m globine. Ampak, to vem sedaj. Ko sva prišla v atol, je bila plima. Naslednjih 20 milj je bilo jadranje, kot bi si ga vedno želel, 4 Bf, polkrma, nič vala za atolom, skrajšana jadra, hitrost 7 vozlov. Ni bilo pa niti približno tako prijetno vpluti v Tarawo. Spet je bilo na sporedu nabijanje v valove. Plula sva proti vetru in valu, a s tokom. Ta naju je sicer nosil v atol, naredil je pa tudi nesramno visoke in strme valove.

Namenjena sva po diesel, ki naj bi po zadnjih informacijah stal 85 centov. Pa so ga vmes podražili in stane sedaj 1 evro. Kakorkoli, slabše, kot na Fidžiju (podobna cena, vendar so bile tam črpalke za plovila) in bolje, kot na Marshallovih otokih (dražje in kljub temu točenje s kanistri). Ker ima Mala malo prostora v lockerjih in velike vgrajene tanke, imam samo dva kanistra. Štirikrat sem z našim malim dingijem romal po dokaj visokih valovih na obalo po gorivo. Skupaj je to dve milji in pol izredno mokre plovbe, pa sva se sidrala najbližje, kolikor je sploh možno.

Sedaj sva z gorivom, tako dieslom, kot bencinom za nekaj časa založena. Jutri bo potrebno le še plačati pristaniško takso in se odjaviti iz države. No, in na pošti kupiti razglednice in jih poslati domov. Če razglednice tukaj sploh še prodajajo? Na Funafutiju so jih.

to fotko mi je poslala Lisa - včeraj zvečer sva se takole počasi furala do barke

vasica kjer sva se popoldne sidrala

Tone se je namučil s prelivanjem nafte iz kanistrov v tanke

4. november 2025, torek**Tarawa, Kiribati**

Ob sedmih se odsidrava in odpraviva po sledeh Maxa v Bairiki k imigracionistom. Ampak, ko sva tam in malo kroživa po morju pred lučico, je dno povsod koralno ali v najboljšem primeru koralni drobir. Našega rezervnega aluminijastega sidra v tako ne bova spuščala. Plan B. Nadaljujeva v Betio in se bova do imigracionistov odpravila z busom.

Danes je sidrišče pred lukco Betio precej mirnejše, kot je bilo ob prihodu. Oddingirava na obalo in se nameniva na Port Authority plačati pristaniško takso. Kje se plača taksa? Coastguardovec je stgrumen: tam. In greva "tam". In tam je varnostnik. Kje plačava? Spet vse ve: tukaj ne, tam. Pokaže pot med kontejnerji. In greva "tam". In "tam" nama razložijo, da »tam« se ne plača, ampak je treba iti tam, ker oni to vedo za prgmej. Tretjič greva "tam". Pa spet ni nič. Spet vedo, da morava iti drugam. Kam? Tam. Pa greva spet "tam". V četrtič gre rado. Ah, ja. Vsi so nama zagotovili, da točno vedo, kje

se plača taksa. Varnostnik naju je celo popisal na vhodu in pospremil do šalterja, ki pa seveda ni bil pravi. Neverjetno je, kako neizobraženi so in kako povsem drugačne miselne vzorce imajo, kot jih imamo mi.

Tukaj sva hotela vprašati za nadaljnji postopek in se malo glihati, da nama ne bi bilo treba na immigration office z busom, pa je bila to mission impossible. Oni ne govorijo njihovega uradnega jezika, angleščine. Potem sva nekako prišla do customs po metodi "tam" in se pri njih zmenila, da organizirajo tisto, kar bi sicer moral organizirati Port Authority (da pridepelje customse in immigrationarje na barko, da naredijo papirje za clear out).

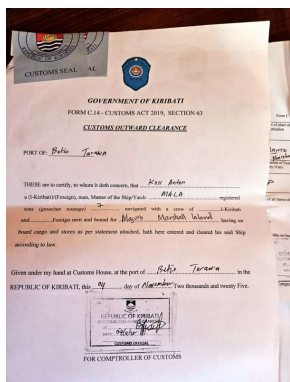
Kakorkoli, po kosilu ne pridejo s pilotnim čolnom na barko. Točneje, po kosilu ni ne duha, ne sluha o čemurkoli, kar bi spominjalo na kliranje. Pa pokliče Vesna Tarawa Radio in ti se celo javijo. Sploh nič ne vedo o tem, da bi se midva danes klirala. Ajoj! Ampak, bodo oni organizirali. In organizirajo. Čez pol ure naznanijo, da naju uradniki čakajo na pontonu. Čakaj, čakaj, ... zmenjeni smo na Mali, ne na pontonu, tako nama je naročila teta carinica. Midva sva dingija že spakirala. Jes-jes-kopi-det-dej-ar-vejting-on-d-pontun. Nič ni pomagalo, na vsak najin stavek je bil enak odgovor. Tudi če bi kaj rekla v slovenščini, bi bil. Pilotski čoln ni na voljo, očitno danes ne pride nobena ladja. Pa sva dala dingija v vodo, našraufala motor, se odpeljala, dobila papirje, se vrnila in našraufala motor nazaj na ograjico. Za pasaže ga dava vedno na ograjico. Res ljudje tukaj nimajo enakega miselnega vzorca, ko mi. Kar nekaj se zmenijo, ne glede na to, ali je dogovor možen ali ne. Glavno, da so prijazni in da ne rečejo »ne«. Ostalo ni več njihov problem. Ah, ja...

ponton kjer sva lahko pustila dingi in šla naproti uradnikom

kako mirno morje napram tistemu, ko sva prišla v Tarawo

takole zgleda dokument, ki ga potrebujemo pokazati na RMI; sto in en papir skupaj speto z nalepko, ker spenjača niso imeli

črni oblaki ... a greva ali ne greva ... ali počakava, da gre dež mimo ali ne ...

ma greva, mogoče pa uideva dežju ...

žal nisva ušla dežju ... tako ,da Tone je spet imel tuširanje s sladko in občasno slano vodo

na svidenje Tarawa

5. november 2025, sredo

Kiribati - Marshall Islands, 1. dan

Plovba prvo noč je bila naporna zaradi stalnih neviht. Pri prvi, najmočnejši, sem že spal, ko je priletela in ni bilo več časa za krajšanje. S polnimi jadri sva v 6 Bf dobro uro bežala pred vetrom. Pred nevihto sva namreč imela 3 Bf krmnega vetra. Potem se je vse skupaj ponavljalo vse do sredine dopoldneva, čeprav ne tako močno.

Ko sva zapustila senco Tarawe sva dobila močan zahodni tok. Preko 2 vozla ga je bilo in naju je zanašal za okoli 20 stopinj. To je koristno, ker napredujemo v pravi smeri, barko pa lahko obrneva tako, da je veter ves čas pod kritičnimi 150 stopinjami, ki pri Mali pomenijo, da ne more imeti odprtih obeh jader. Napredovanja je bilo dobro, ne pa tudi prijetno.

Današnji dan je oblačen in vmes prileti kakšna nevihta. Močan zahodni tok se počasi manjša in obrača v severni. Še vedno je v redu, morda še bolje. Ni pa v redu, da je veter padel na slaba 2 Bf iz krmne strani. Pospraviva jadra in polniva akumulatorje. Nekaj vetra in tišine je šele proti večeru.

napovedi so bile malo drugačne

6. november 2025, četrtek**Kiribati - Marshall Islands, 2. dan**

Ob osmih zvečer se je začelo. Ker sem prejšnjo noč prebedel, sem preventivno skrajšal jadra za veter jakosti 6 Bf in šel počivat. Pihalo je prijetne 4 Bf polkrma in s skrajšanimi jadri sva počasi napredovala. Itak imava čas. Ampak. V nekaj sekundah se je veter dvignil iz 12-13 vozlov na 30 vozlov. Kolikor sem uspel, sem še dodatno skrajšal, zunaj sta ostala le "viharna" konca glavnega in prednjega jadra. A ni bil samo prednevihtni sunek. Veter se je še krepil, ulivalo je kot za stavo. Do jutra ni padlo pod 8 Bf (gale force), velikokrat je bilo preko 40 kt, tja do 43 sem jih videl. Nikoli pa ni bilo pod 27 kt.

Kljub jadralnim oblekam sem bil moker do kože in kljub tropom, me je fino zeblo. Pa to niti ni bilo najhuje. Glavno jadro sem lahko pospravil, genoa se je zataknila. Tam je ostala 5 m velika krpica. Bežala sva skozi nevihtno noč pred razbesnelim morjem. Še Moana je bila nemočna, da bi nama pomagala. Potem je počilo. Dingi je razpadel in obvisel na štrikih nad morjem. Kolikor sva lahko rešila, sva rešila, predvsem toliko, da ni opletalo in razbilo še kaj drugega. Vesla in nekaj delov podnic so pa pristali na dnu oceana. Kako je vse skupaj izgledalo, najlepše pove podatek, da je veter dvignil dingi tako visoko, da je udaril po sončnih panelih nad kokpitom. Manjše okvare so tudi strgana pripona (baby stay) in bimini, odplavljen bokobran in še kaj. Deset (pre)dolгих ur je trajala nevihta!

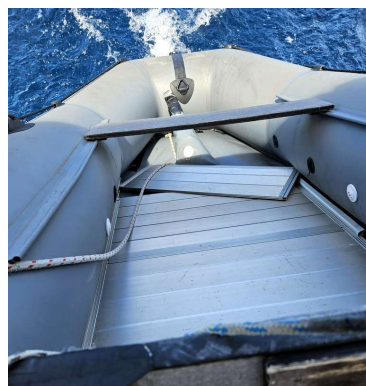
Pa še ni bilo konec. Nadaljevalo se je zjutraj. "No Pilot" alarm. Ostala sva brez avtopilota. Na morju, kjer so valovi iz več strani in dosegajo spoštovanja vredno višino. Na srečo (hvala, Moana) se je začelo daniti in tudi veter je padel na vsega 6 Bf (tam okoli 25 vozlov) in po uri dremanja sem se postavil za krmilo. Do zavetja sva imela še okoli 170 milj. In kdo bo ponoči spal? Poleg avtopilota sva ostala tudi brez vsega, kar je na chartplotter priključeno preko SeaTalka. Torej je tam napaka. Najverjetneje. Lotil bi se popravljanja, pa ne morem zapustiti krmila. Zoprni občutek, da sem nebogljen. Le SeaTalk v pedestalu lahko pogledam. Z eno roko krmarim, z drugo kontroliram spoje. Kje ste tretja, četrta, peta... roka? Nekaj preklapljam in začne delovati. Ne v celoti, a avtopilot dela. Če ne vidim loga, mi je pa v danem trenutku čisto vseeno. S tem se bom ubadal, ko bova varno na boji v Majuru. Ne diraj lava dok spava! Očitno je torrential rain, kot bi rekli Angleži, našel špranjo do kablovja v pedestalu.

Med tem, ko sem se igral biti avtopilot, sem Vesno naučil, kako se dela z glavnim jadrom in kako se pogleda vremensko napoved. Do sedaj nikoli ni imela časa za te nepomembne stvari. Danes je bila zelo odprte glave. Hja, vsaka stvar je za nekaj dobra. Vremenska napoved je taka, kot je bila za včeraj ponoči: 11-17 vozlov polkrmnega vetra brez dežja (po izkušnjah na tem koncu sveta to pomeni 9 Bf). Bomo videli, kako bo tretjo zaporedno noč. Moana, prosim, ne se tokrat igrati z nama in ne izklaplaj nama avtopilota!

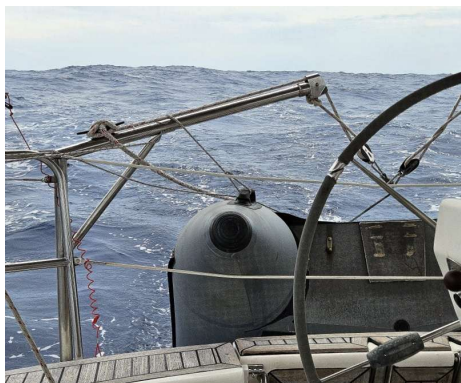
Mala je Fidži zapustila v popolni kondiciji. Na Majuro bo prispela kot wreck brez dingija, sidra, s strgano pripono in brez popolno delujočega alternatorja. In najin proračun bo manjši za kar nekaj jurčkov. Nabava bo preko neta in bo treba plačati tudi DHL za dostavo. Nekaj malenkosti pa računam, da bova lahko dobila lokalno. Varovalke, na primer.

dingi sva nekako uspela obrniti, da ga vsaj takole voziva....

...in upava, da ne izgubiva podnice; nisva mogla dvigniti, ker se je vrv zataknila...

visoki valovi....

noč je bila črna, nisi videl ne neba ne morja - samo čutil si kako tolčejo valovi ob Mala in upaš, da se jambor ne zlomi

7. november 2025, petek

Majuro, Marshall Islands

Današnja noč je bila v skladu z napovedjo. Lahko bi celo rekel dolgočasna. No, dolgočasna bi bila, če ne bi (ob osmih zvečer, kdaj pa naj bi!) priletela nevihtica, ki je bila by the book. Malo več vetra, nekaj dežja in trajanje deset minut. Ampak. Ko prileti dež, neha delat avtopilot! In zabava se začne. Traja dve uri, ravno dovolj, da Vesno naučim krmarjenja v dvometrskem valu sredi noči brez delujočih instrumentov in z magnetnim kompasom, ki sem mu včeraj po nesreči potrgal napajanje lučke. Na srečo je sijala luna. Ko to že lepo obvlada, začne delati avtopilot. Sam od sebe. In dela vse do cilja. Še več! Ko sva že privezana na bojo, resetirava vse instrumente in dela tudi log (ki je potreben za izračun tokov in resničnega vetra). Verjetno bi delal že prej, če bi si upal resetirati instrumente. Pa sem raje živel brez teh podatkov, da je le avtopilot delal.

Priveževa se na bojo in skoraj 80 letni Garry, sekretar lokalnega jahtaškega kluba, se potopi, da preveri bojo. Vse je v redu, pove, privezani smo na velik wreck. Tega ne bomo premaknili.

Potem Garry pripelje imigracionista, ki prvič vidi eksotiko, Slovence na Marshallovih otokih, in je kar malo v dilemi, ali morda ne bi potrebovala vize. To se kmalu razjasni in nama se lepo opraviči, da še ni slišal za Slovenijo. Večina na tem koncu sveta je ne pozna, sploh mu ne zameriva. Na Marshallovih otokih pa itak tujcev nimajo v čisljih. Tujci so jim z atomsko bombo zradirali Bikini in okoliške otoke. Tudi zato je to četrta najmanj turistična država na svetu.

Potem se razdeliva v dve interesni skupini, jaz grem s Guyem z jadrnice Tina of Ponce v popravilo dingija na ponton, Vesna se z imigracionistom odpelje žigosati potne liste in naprej do customsov uredit še ostale papirje. Nič ne uredi. Customs mojster si je danes vzel prost dan. Kupi še lokalni SIM, da me lahko pokliče, da jo pridem iskati.

Za ponoči imamo napovedan urnebes. No, upam, da bova tokrat mirno spala.

no, pa smo vstopili v Majuro atol

morje ni ravno mirno

immigration veselo vnaša naše potne liste v njihovo aplikacijo

NTA-po 11 letih še vedno enako ...s to razliko, da sedaj wifi kotiček sameva, ker ima vsak svojo sim card; pred 11 leti ni bilo sim card za internet

...uf koliko ur smo pred 11 leti tukaj preživel

ena sama cesta, gost promet, da bi lahko celo peš bil hitreje, če le ne bi bilo tako vroče

tudi tukaj je veliko kulturnih zadev narejeno iz donacij

in takole pred cerkvijo prodajajo hrano....

...pod drevesom , island time ...

pakirana pripravljena hrana pri 30+; meso, testenine, ribe ... očitno želodci vse prenesejo

avtomobilске tablice imajo še vedno iste

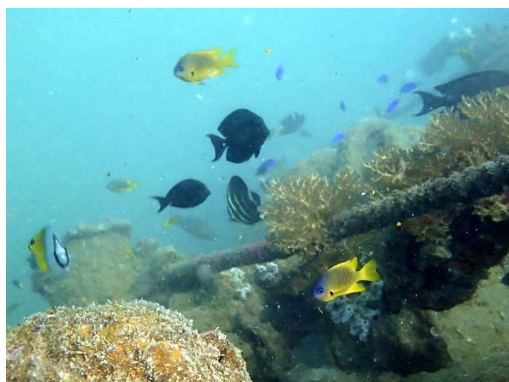
... je bil pa lep sončni zahod ...

8. november 2025, sobota

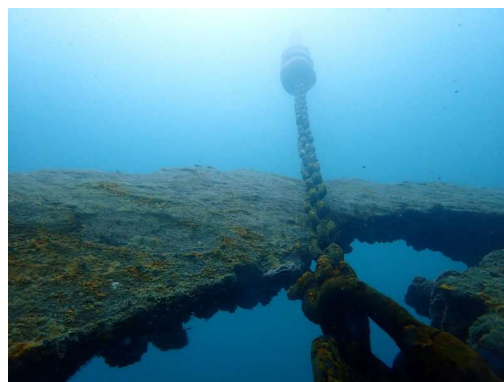
Majuro, Marshall Islands

Mirno sva spala. Enkrat samkrat je priletela bomba s preko 30 vozli vetra in močnim dežjem. Trajala je toliko časa, kot take zadeve trajajo. Nekaj minut. Tako, kot bi moralo biti tudi tisto nesramno noč predvčerajšnjim. Takrat, ko sva bila sredi oceana je pa se pa zabavni rolercoaster ni hotel umiriti deset ur!

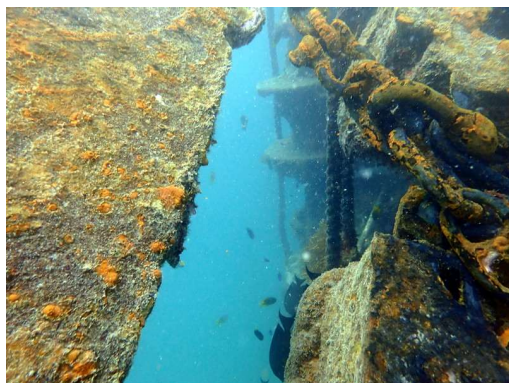
Današnji dan je služben. Običajno lahko vse zahteve strank obdelam takoj (ko sem buden), tokrat se jih je pa kot zanalašč nabralo veliko več od povprečja. Ko sem v petek po prihodu na hitro delno saniral dingija, sem šel samo še spat. Danes sem cel dan služboval in jutri bom zaključil, če bo vse po sreči. Potem se, upam, lotim popravila zadev na Mali.

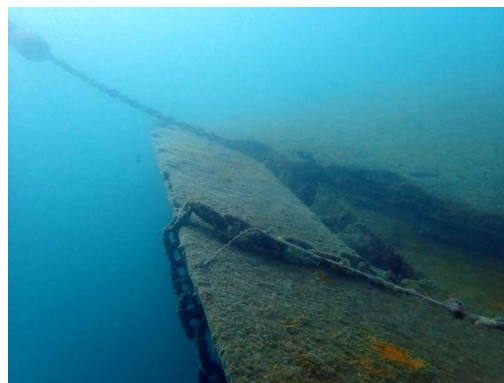
to so pa fotke, ki jih je naredil Gary, ko se je šel potopiti in preveriti privez

privezani smo na eno potopljeno ladjo

veriga zgleda kar ok

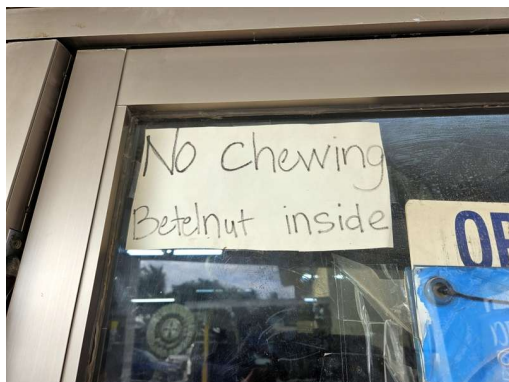
pa vrv je tudi ok

9. november 2025, nedelja**Majuro, Marshall Islands**

Včerajšnji dnevnik sem napisal danes. Včeraj ni bilo prilike. Počasi se pa vračava v ustaljen ritem življenja. To pomeni za mene sanacijo škode, kar jo lahko opravi sam, za Vesno pa naročanje rezervnih in nadomestnih delov nekje overseas. In potem spremljanje pošiljk ter na koncu pogajanja z uradniki in špediterji. Ne bo zabavno. Ko bodo rezervni deli na Mali, sledi še montaža.

Službovanje sem danes dokončal (za nekaj časa, ker je vikend) in se lotil bolj primernih opravil za mesto, kjer sva. Ampak. Ker ni sonca, sva morala zagnati generator za polnjenje akumulatorjev. In ko je bilo polnjenje pri koncu, sva naredila še vodo. Pa je bil dan mimo. Resnih popravil se še nisem lotil.

Pred mrakom prideta na obisk Pika in Guy s Tine (sama domača ženska imena). On je Anglež, ona Nizozemka, oba z ameriškimi potnimi listi. Tudi Tina nosi ameriško zastavo. Bivša poklicna posadka večjih jadrnic sta si v penziji omislila še križarjenje z lastno barko. Nekaj časa bomo morda imeli isto pot.

zelo veliko jih tukaj žveči ali palminov orešček ali tobak ...problem je v tem, ker se s tem nabira slina v ustih in morajo to potem izpljuvati

večina bark je brez stanovalcev ...ali domačini ali odleteli kam drugam ...

10. november 2025, ponedelj**Majuro, Marshall Islands**

Ob devetih pridingira Guy in z Vesno gresta na obisk k carniku. Obisk uspešno opravita in potem se razdelita v dve interesni skupini. Guy gre iskat telefon, ki ga je nekje med potjo izgubil. Najde ga v dingiju na dingi pontonu. Vesna gre v urade po permite za zunanje atole. Tretjo interesno skupino predstavljam jaz, ki se namenim narediti manjša popravila na Mali.

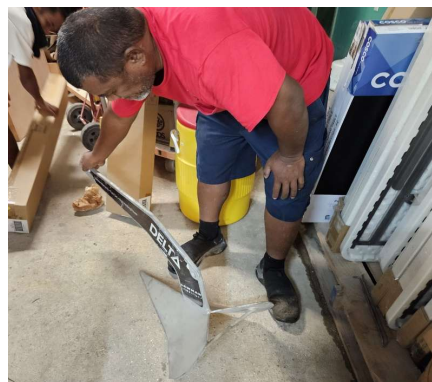
In potem se ulije. Uliva in uliva. Guy je tej stihiji še nekako ušel in se vrnil na Tino, Vesna vedri malo tu in malo tam. Spotoma v ACE Hardware in tam najde - sidro. Tako, kot sva ga imela do sedaj. Odlično! Če bo počakalo do jutri, ga pojutrišnjem ne bo več v trgovini. Nahajal se bo na premcu Male. In nama se ne bo potrebno ukvarjati z logistiko dostave. Uliva vse do srede popoldneva, ko se watermaker, ki prideluje vodo brez vložene energije, ugasne. Nekako spraznim sladko vodo tudi iz dingija in Vesno srečno pripeljem domov.

Po kosilu sva se vseeno začela ukvarjati z logistiko. Kje naročiti izdelavo nove pripone in kako jo dostaviti na Majuro?

Ampak, potrebno se je prilagoditi na island time...

sidro tako kot smo ga imeli imajo v ACE

samo žal ni bilo šefa, da bi povedal točno ceno le tega

.... in potem je deževalo in deževalo...

danes končno bila v veliki trgovini, koliko zelenjave ... danes za kosilo ledenka s fižolom z bučnim oljem ... kakšno veselje in razkošje; vse sadje in zelenjava je uvoz in temu primerno so cene; žal v mivki ne raste kaj dosti

11. november 2025, torek

Majuro, Marshall Islands

Danes ne dežuje in lahko se ukvarjava s popravili zunaj kabine. Najprej snameva natrgano pripono, jo temeljito premeriva in posredujeva podatke v naročilo za izdelavo nove. Guy nama je posodil električni vinč, da me bo Vesna lažje dvignila na jambor. Pa se je izkazalo, da zadeva ne deluje, kot je reklamirana. Že davno sem jo mislil kupiti, pa sem nihal pri odločitvi. Upira se zakonom fizike, konkretno tretjem Newtonovem zakonu, ki opisuje silo akcije in reakcije in sem takrat od nakupa odstopil. Pravilna odločitev. Ni kaj, čarovnije so možne le v pravljicah in religijah, zato me je Vesna na jambor dvignila po klasični metodi z vrtenjem ročke na nižji hitrosti.

Druga zadeva je novo sidro. V lokalnem ACE Hardware imajo Lewmar Delta 25 kg. Kot ata na mamo zamenjava za naše enako izgubljeno sidro. Ampak. Včeraj je bila cena 300 dolarjev, kar je zelo ugodno, danes se je zadeva podražila za 340%, kar je nekajkrat dražje kot nakup v Evropi in transport na Majuro. Tega ne bova kupila. Plan B. Odločiva se za Mantus, ki je danes med jadranci priznan kot številka ena med sidri. Je pač prilika, da zamenjava sidro za tako, ki bo držalo tudi v blatu. Če bo? Ali bo? V tednu ali dveh ga dobiva iz Združenih držav. Toliko morava pa itak počakati tudi na pripono.

Sva se pa zato znebila kar nekaj soldov v ACE Hardware, ko sva čakala na managerja, da bi se pogajala o ceni. Dobila sva praktično vse, kar si lahko srce pomorskega potepuha zaželi, več kot v specializiranih navtičnih trgovinah na Fidžiju. Morda se pa čudeži vseeno dogajajo tudi v realnem svetu? Med čakanjem sva preverila še ceno piva v lokalni na obali (kje pa ni obale na atolu?) in glede na to, da stane 1,90 evra, se mi zdi, da nama tukaj ne bo hudega.

Zvečer zavijeva še na večerjo v najboljšo restavracijo v državi, ki jo organizira jadralski klub. Jadralscev res, da ni prisotnih

veliko, zato sva pa v družbim "jadrancev" in ostalih odličnikov, kolikor jih pač Majuro premore.

takole strgan je pa naš baby stay

...in potem naredila vse meritve, ki sva jih posredovala Tramontani, ki nama bodo naredili to pripono

12. november 2025, sredo

Majuro, Marshall Islands

Po včerajšnjem navalu službenih mailov je danes precej bolj umirjen dan. Vsaj dan, kakšna bo noč, se še ne ve.

Zato pa ni umirjen servisni dan. Mailava se z dobavitelji in loviva njihove odgovore po košu za smeti. Naš poštni strežnik se samostojno odloča, kaj bo dal med nezaželeno pošto. Kaj je tudi on dobil preblisk, da je AI? Ne glede na vse, odloča se napačno. Ko dodava časovno razliko 11 ur do Slovenije, 17 ur do Ontaria in 18 ur do Texasa, je jasno, da komunikacija ne more bi on-line. Nekatere skrbi, kako bodo komunicirali z Marsom, pa se časovni zamik do Marsa meri le v minutah in ne urah, kot lokalno na Zemlji.

Ampak, nekaj smo se pa vseeno zmenili in to želiva popoldne plačati. Pa ne gre. Obe največji Slovenski banki zavračata plačilo v trampovo deželo. Ne glede, katero kartico uporabiva ali kateri način plačila, sta banki neomajni. Ne vidiva razloga. Helpdesk pa seveda dela šele čez tistih famoznih enajst ur.

Popoldan končno začneva z urejanjem barke. To bi morala pravzaprav začeti že prvi dan, ko sva prispela, pa do danes ni bilo časa. Urejanje pa pomeni, da hitro najdem stvar, za katero sem mislil, da jo bom lahko popravil, pa ne gre. In kje naj sedaj dobim nov blower? V Ameriki, kamor ne morem plačati?

glasni ptiči

13. november 2025, četrtek

Majuro, Marshall Islands

Saga s plačevanjem se nadaljuje. Dobiva nov spletni naslov, kjer naj bi se menda dalo plačati. Pa se ne da. Spletni naslov je v redu, banka pa vseeno ne pusti nakazila nanj. Pojejo telefoni in banka pod pritiski pusti. Neverjetno, celo prodajalec potem pusti, da mu plačamo. In plačilo je po enem dnevu končno izvedeno. Je res saga končana?

Vesna se po zajtrku odpravi v pralnico, jaz se odpravim v pisarno. Vse teče po ustaljenem urniku: Vesna čaka, da počasne mašine operejo, jaz čakam, da mi počasni internet omogoča končanje dela.

Potem se oglasi Guy in me prosi, da Garryju pomagam dvigniti dingi na palubo. Sedeminsedemdeset letni Garry odhaja na zdravljenje v Združene države. Njegova barka je najmanjša na Majuru, njegov dingi je največji. Skoraj je večji od same barke. Brez vitlanja ni variante, da bi ga spravila na palubo. Skoraj uro je trajala rabota in na koncu sva bila premočena do kože.

On je tak odšel na letališče in odletel, jaz sem z Vesno odšel v klimatizirano restavracijo na kosilo. Ej, kako me je zeblo!

Tina of Ponce je dane izplula na svojo pot po atolih Marshallovih otokov. Včeraj je dobila še zadnji permit po skoraj mesecu dni. No, z Guyem in Piko se bomo verjetno še kje srečali.

v trgovini KK imajo tudi sveže morske dobrote; cene hobotnice so pa kar evropske, 1kg je 15€; so pa cene tukaj vse v funtih in te lahko hitro zavede cena

danes je dan za pranje...stroji perejo dalj kot običajno; po eno uro; cena pranje in sušenje 4USD, kar je zelo ugodno, ker so stroji veliki

ogromno pralnih in sušilnih strojev, pa TV, WC, mini trgovina in celo nekaj ventilatorjev

na pošti

na pošti imajo tudi neke vrste internet cafeja, ki je danes še redkokje

na pošti sem si odprla virtualni poštni nabiralnik, da bomo lahko sprejemali pakete preko določenih prevoznikov = spet nekaj posebnega

s Tonetom zavijeva nekaj pojesti; na fotki koruzna juha z morskimi sadeži ...no ja ...

14. november 2025, petek

Majuro, Marshall Islands

Jutro je klasično. Službeno delavno. Pretepava pa se tudi z nabavo rezervnih delov. Ponudniki enostavno ne razumejo (ali pa nočejo razumeti), da midva tukaj ne živiva in da ne bova paketov čakala v nedogled. Prvaki ulice so pri Electromaaxu, kjer bi rad kupil regulator alternatorja, da zamenjam slabo delujočega Balmarjevega. Pinkponkamo se in do ponudbe sploh še nismo prišli. Občutek imam, kot da robe, ki jo oglašujejo, sploh nimajo in samo zavlačujejo, da bi se jaz naveličal pisariti. Enaka tehnična vprašanje mi postavljajo vsi zaposleni v podjetju. Eden za drugim.

Popoldan greva na obalo. V Napi bi rad kupil nekaj rezervnih delov (oljni filter, klinasti jermen, ipd.). Do sedaj sem to pri njih vedno dobil. Tokrat ne. Ok, saj te stvari še imam za nekaj mesecev, mislil sem pa vseeno, da bo to tukaj lažje, kot kje drugje.

Najdeva tudi mehanika-penzionista, ki nama ga je priporočal Robert. Lahko bi mi popravil moj drseči propeler na outboardu. Ampak. Ne ljubi se mu delati, star je 60 let in v penziji. Takoj pove, da je veri-bizi-ol-vik (z ležanjem v senci). Namesto, da bi kaj zaslužil, mi da v roke en propeler od podobnega outboarda, češ, probaj ga zamenjati in če bo v redu, je popravljeno. Hmmm...

Zato pa preverjeno najdeva restavratorja in se uspešno nafastfudava. Marshallovi otoki so bili nekoč pod okriljem (beri: okupacijo) Združenih držav in ameriška (ne)kultura prehranjevanja je še vedno vidna. Za kosilo imava sendvič s piščancem in šunko ter pohan (?!) pomfri kot prilogo.

pogled iz oštarije na mesto

majhna lučica

črpalka v shoreline ima samo neosvinčeni bencin, za diesel je treba iti malo dalj

kafič v shoreline-poceni in vedno zelo hladno pivo ...

15. november 2025, sobota

Majuro, Marshall Islands

Končno se zadeve okoli službovanja umirjajo. In posledično se umirja tudi življenje. Popoldan sem celo malo dremal. Je pa naš ljubi FURS že napovedal, da bom imel kmalu spet več dela. Obeta se nov dokument zaradi nove božičnice.

Dan je bil sprva precej vetroven in deževen, kasneje se je vreme uneslo. Sidro je na poti, Vesna je postala ponosna lastnica tracking number. Zadeva z regulatorjem se pa zapleta. Na maile ne trzajo. Po nasvetu prijatelja iščem druge opcije, pa niso tako dobre, kot ta, ki bi jo želel imeti. Končno sem našel nekje v Združenih državah trgovino, kjer je moja želja na zalogi. Ampak. Na vprašanje ali pošljejo v RMI ni odgovora.

Vesna preostanek dneva preživi za računalnikom. Danes je elektrike v izobilju. Po nekaj oblačnih dneh (doldrums, pač) sem včeraj in danes prižgal generator in akumulatorji so se napolnili. Računalniki se polnijo vzporedno in to sva izkoristila.

Brkljal sem tudi po barki. Pravzaprav je to čisto prijetno delo, če nisem pod presingom službenih mailov, druženja ali odhoda.

že ponoči je deževalo, pa čez dan tudi veliko, pa zelo valovito...šele pozno popoldne se je umirilo

16. november 2025, nedelja

Majuro, Marshall Islands

Dopoldan brkljava po barki in ura je poldne, kot bi mignil. Čas za kosilo. Nedeljsko kosilo. Zavijeva h Kitajcu. Vesna naroči svinjska rebrca, jaz sladkokislo svinjino. Oboje je pohano, razlika je le v tem, da ima Vesna poleg mesa tudi kosti, jaz pa pohanje namazano z marmelado. Ugotavljava, da je pujs dober, torej bi moral biti lokalnega (in ne ameriškega) izvora. Glede na to, da sva na atolu, kjer ne uspeva skoraj nič, razen banan, kupila uvožene banane, je tole skoraj neverjetno razmišljanje. Ampak. Kasneje greva mimo svinjaka s čisto pravimi pujsi. In potem vidiva naprodaj tudi lokalne banane (prodajajo se v storžih po okoli sto komadov). Kupiva jih. Manjši del storža. Neprimerno boljše so od čikite (Chiquita).

Dopoldan sem dal propeler z outboarda, da vidim, kako bi ga lahko popravil, ker drsi. V ta namen je bilo potrebno outboard pritrditi na ograjico z notranje strani. Pri tem sem moral razdreti eno pripono od davitsov. In po novem se ne da več sestaviti. Ah, ja... Spet bova naročila nov rezervni del iz Slovenije. Na začetku majhen paket raste in raste.

court house - razni državni uradi, sodišče ipd...

lepo poslikana hiša

po dolgem času sem si zaželela čisto navadno pečena rebra... hm, na en čuden način pečena; meso je moralo biti pa lokalnega izvora, čisto druge barve in tudi bolj čvrsto

po kosilu pa na oceansko stran otoka....je pihalo več kot 20kn, pa tudi val je bil kar močan

...in na pacifiški strani zagledam ta kup smeti-pride samo en večji val in vse odplakne v ocean; in potem se čudimo od kje smeti v morju?

blizu oštarije pa zagledam ograjen prostor z lepimi lačnimi pujski-itak so ves čas lačni

na enem koncu se otok malce razširi - to je stranska cesta

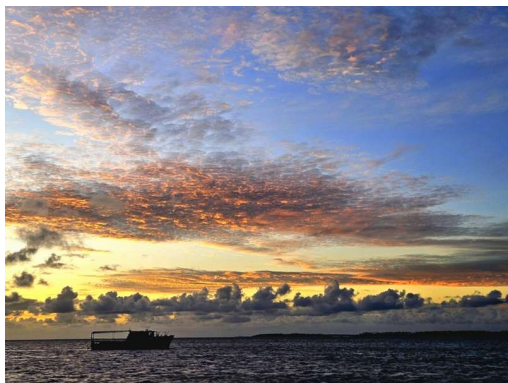
nekoč je bila hiša, sedaj so jo prerasla drevesa

že na Fidžiju sem našla kiso zelje, sedaj pa tudi tukaj; no na Fidžiju nisem našla svinjske krače, tukaj sem jo pa videla v zmrzovalniku; samo peči kračo v pečici, ko je v barki +30C, bo malce prehudo; zelje s fižolom - odlična priloga h kosilu

to so lokalne banane, čisto drug okus kot tiste zadnjič iz trgovine

iz kokpita je ves čas enak pogled, le sončni zahodi so vsak dan drugačni

17. november 2025, ponedelj

Majuro, Marshall Islands

Dopoldan se lotim watermakerja. Nekam čudno se je obnašal prejšnjič. Razderem posteljo, da bi lahko videl kako deluje črpalka in ugotovil v čem je težava. Ampak. Danes deluje brezhibno. Merim temperaturo in vse kaže, da je bila prejšnjič samo močno pregreta. Upam, da je samo to. Vsekakor bom pa ob priliki tudi zamenjal olje v visokotlačnem delu črpalke. Če le dobim pravega tukaj.

Ostala brklarija je vezana več ali manj na računalnik. Oba brskava za rezervnimi deli in predvsem se ukvarjava s tem, kako jih dobiti na Majuro. V doglednem času. Vse kaže, da bova tukaj prebila še kar nekaj časa. Deset dni sva že v Majuru, pa nekateri paketi niti poslani še niso bili. Island time. Pravzaprav, če sem pošten, bolj kot odzivnost domačinov, je težava v časovni razliki. Tisto, kar bi sicer bilo usklajeno z izmenjavo nekaj mailov v enem dnevu, traja tukaj en teden. En pink-ponk dnevno, če je sogovornik odziven. Sicer pa še toliko ne.

Kakorkoli, popoldan so tanki za vodo polni, ustekleničena voda je v hladilniku in posledično so tudi akumulatorji napolnjeni (ko prižgem generator za watermaker, gre del energije tudi v akumulatorje). Nisem sicer tak, kot tisti, ki je iz vode naredil vino, znam pa iz bencina narediti vodo. Nekaj je že. Bencina se namreč ne da piti. Vodo pa, sicer zelo težko, a se jo v sili vseeno da.

danes sva bila cel dan na barki ...tukaj je danes praznik: Presidents day

18. november 2025, torek

Majuro, Marshall Islands

Američani nama počasi najedajo živce. Tako zelo so neodzivni, da mi ni jasno, ali želijo kaj prodati ali ne želijo. Avstralci tudi. Edino ljubljanska Tramontana je trgovina, kot se šika. No, bo trgovina, kot se šika, ko bodo dali paket na pošto. Razen sidra, ki je na poti (na prvi postaji poti, sicer), vsi ostali paketi sploh še niso predani prevozniku. Če bo šlo tako naprej, bova morala na Majuro zaprositi za rezidentstvo.

Kljub vsemu mine dan, kot bi mignil. Vesna gre v pralnico, v šoping hrane in po permite. Uspešno, razen permitov. Po pričakovanju. Jaz nabavim diesel po slovenski ceni. Kupim 24 galon po 6,60 USD. Pa vedi, človek, po čem je to? Po prepračunu je 1,50 evra na liter. Še stotaka pustim v ACE Hardware. Pa sploh ne kupim vsega, kar bi rad kupil.

Na barko oddingiram južnoafričanko Glyn. 74 let stara gospa je ostala brez moža, brez denarja in brez dingija. Skupnost ji pomaga, kolikor ji pač lahko. Se pa na Marshallovih otokih pozna dediščina ZDA. A nima denarja? Pojdimo stran! Žalostno in hudo za evropsko razumevanje sociale.

Potem greva na kosilo. Na torkovo večerjo se ne bova odpravila. Pravzaprav se ni odpravil nihče iz petih živih bark. Srečanje je tokrat v kitajski restavraciji. Robert je takoj komentiral, da nimajo hamburgerja s kečapom in majonezo. On tja ne gre. Robert je Američan. Zavedni trumpofan že ne bo nosil denarja Kitajcem! No, midva sva tam jedla pred nekaj dnevi in je bilo čisto v redu, vsekakor bolje, kot če bi jedla hamburger v ameri-like birtiji.

Večer mine za Vesno delovno, za mene fijigoldovsko.

tudi tukaj ne uidejo božičnemu nakupovalnemu cirkusu

tudi fererro se dobi ...

19. november 2025, sreda

Majuro, Marshall Islands

Vetrovno je in dežuje. Močno dežuje. Močno vleče. Sunki so tja do 40 vozlov. Popoldan sem zmenjen na obali z Rudyjem, da bi moj propeler, ki zdrsava, prevrtal in fiksno pritrdil na os motorja. Do obale je potrebno priti z dingijem. Po dežju. Iz povsem razumljivih razlogov je obisk pri Rudyju prestavljen v suho prihodnost.

Zato je pa deževno vreme primerno za uradovanje. Ker so mojstri pri Electromaaxu izrazito neodzivni in so ceno za tisto, kar bi kupil pri njih izdali šele danes (brez cene pošiljanja!) - po več kot dveh tednih pinkponkanja z maili. Ponujena cena je skoraj dvakrat višja, kot pri dealerju v Združenih državah.

Vendar. Zahteva wire transfer in ne bančne kartice. Zaradi slabih izkušenj z Revolutom, sva danes odprla račun pri banki Wise. Stara sva. Oglaševanih "In few minutes" pomeni za naju nekaj ur. Pa še to do konca nisva vedela, kaj točno počneva. Kakorkoli, nekako sva spravila denar iz slovenske bančne kartice na ameriški bančni račun "in seconds" z minimalno menjalniško provizijo ter iz našega ameriškega računa na prodajalčev ameriški račun v naslednjih "in seconds", tokrat brez kakršne koli provizije. Matematika je enostavna: few minutes + 2 x few seconds = 2 hours. Kako že gre tista: planiran čas pomnoži z dva in vzemi naslednjo večjo mersko enoto?

Preostanek dneva je služben. Nekaj novitet so si zamislile stranke in nekaj FURS. Vesna ima pa danes itak rok za oddajo DDV. Zunaj je toliko mokro, da niti obisk letnega kina ni možen.

dežuje, piha...

sosednje barke se skorajda ne vidi

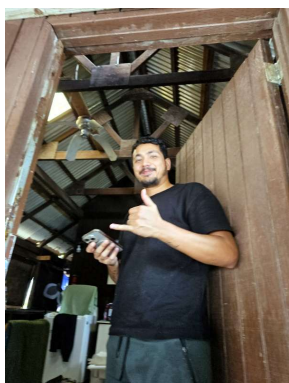
20. november 2025, četrtek

Majuro, Marshall Islands

Zabava s plačili se je nadaljevala tudi včeraj zvečer. OTP banka zahteva za plačilo na drug račun verifikacijo z SMS žetonom. Do sem vse lepo in prav. Če zadeva dela. Kadar dela. Marshallovi otoki nimajo roaminga z nobenim slovenskim operaterjem in SMS žetona pač ne morem prejeti. Lahko ga preko satelita, kadar to dela. Pri OTP banki ne dela, čeprav oni trdijo, da dela. Pri Wise pa dejansko dela. Zanimivo, mar ne? Tako sva morala najprej nakazati denar iz plačilne kartice (ki je vezana na OTP bančni račun) na Wise belgijski račun. To se ne potrjuje z SMS, ampak preko aplikacije. Iz Belgije je potem denar romal v Slovenijo na poslovni račun trgovine. To se potrjuje z SMS, ampak Wise žetonček se zna prebiti iz Belgije v Telekomovo centralo, se sprehoditi na internet, po njem prišpincirati preko satelitov na Marshallove otoke in iz interneta skočiti na naš telefon. Plačilo "in seconds" nama je vzelo eno uro časa in pol kilograma živcev, ko sva se pogovarjala z izredno osorno in arogantno punco iz OTP call centra. Enostavno ni hotela razumeti, da midva ne dobiva SMS žetona. In tako je Wise banka prišla prav dvakrat v enem dnevu. Mislim, da bova OTP skenslala ob prvi priliki, ko bova v Sloveniji.

Dan je lep, nobene sledi več o vetru in dežju, ki nas je bičal včeraj. Odpeljeva se po opravkih. Za začetek dobiva permit za tri atole. Za ostale še nič. Potem se ustaviva pri Rudyju, vrnem mu propeler in on mi da drugega - naj probam. Jutri. Sledi plačilo mooringa (en dolar na dan) in brskanje po fereterijah. Pri Napi dobim olje za črpalko watermakerja.

In potem končno pride na vrsto najpomembnejši opravke dneva. Usedeva se na kosilo. Oštarija je del resorta, kakovost in cena temu primerni. Po večjem nakupu nekaj štek mleka, soft drinkov in podobne šare, se odtaksirava do dingija in oddingirava domov. Piva nisva kupila. V trgovini je natančno 4 cente dražji, kot ohlajen in postrežen v Shoreline kafiču, kjer imava parkiranega dingija. Šoping piva za na pot bova očitno opravila v oštariji.

končno najdeva osebo kateri sva lahko plačala privez na boji; 36 USD za 30dni

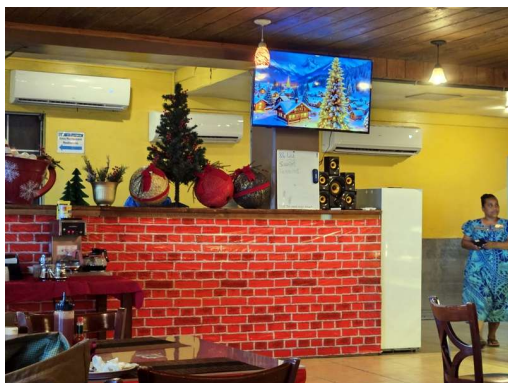
prav smešno: snežaki pri +30C ...

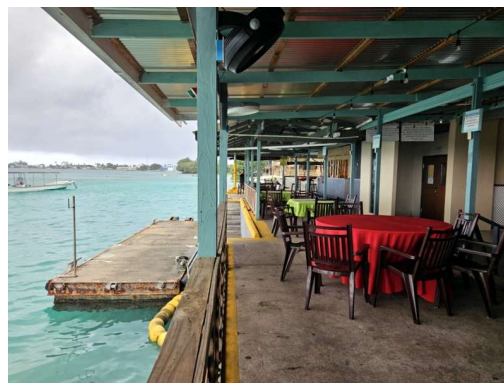
Rudijeva delavnica na prostem ampak v globoki senci kar veliko šteje

taki napisi so meni kar malo grozljivi

restavracija v Marshall island resort = na televiziji božične risanke in tudi ves prostor novoletno okrašen

ima pa MIR plavajoči ponton, tako, da če imaš dober motor, se pripelješ v oštarijo

in jasno...spet črni oblaki; sva morala počakati, da se je izlilo in sva lahko šla potem v DO IT

21. november 2025, petek

Majuro, Marshall Islands

Danes zabave s plačili ni bilo, nič nisva plačevala preko neta. Zato sva pa plačevala precej več lokalno. Cene v Majuru odražajo cene v Združenih državah. Te so pa po kovidu ponorele. Vse je precej dražje, kot je bilo pred desetimi leti. Tudi v primerjavi z našimi cenami. Za toliko odstotkov, kot je bilo takrat cenejše, je sedaj dražje.

Do kosila se zabavava z službenim delom in manjšimi popravili. Manjša popravila so, če bi to delal v delavnici in imel na voljo vsa potrebna orodja in vse potrebne sestavne dele. Pa jih nimam in spet velja tista slavna: "potreben čas pomnoži z dva in vzemi naslednjo večjo mersko enoto".

Popoldan vrnem propeler Rudyju. Dopoldan sem preveril in Parsunov propeler ni kompatibilen z Yamahinim. Rudy meni, da je morda z Mercuryjevim. Tudi internet meni tako. Ampak? Mercuryjeve propelerje prodajajo na drugem koncu otoka. Če jih? Danes ne grem tja, morda jutri.

Včerajšnja grožnja trgovinam sva uresničila. V Shoreline bifeju sva kupila nekaj kartonov piva in jih preložila v dingi. Brez šerpizma in brez taksiranja. Šparati je treba, četudi na račun razgibavanja!

tudi wellness center imajo, predvsem za sladkorne bolnike; tam je tudi mini oštarja z zdravo prehrano

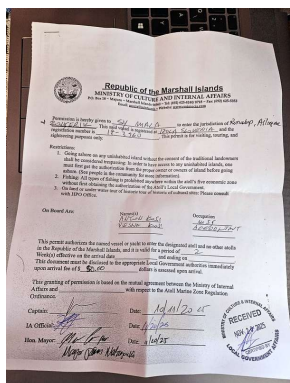
22. november 2025, sobota

Majuro, Marshall Islands

V črpalki za watermaker zamenjam olje, narediva še nekaj sto litrov vode, Vesna prijavi slovenskim oblastem ameriški bančni račun, odda vlogo za permit v FSM, nekaj še službuje in dopoldan je mimo. Popoldan greva po propeler v True Value. Akcija je neuspešna. Propelerje sicer imajo, je pa najmanjši za motorje s 40 konjskimi močmi. Tako majhnih, kot je naš motorček, domačini ne poznajo. Spotoma se ustaviva še v liquor and vine store. V celi specializirani trgovini za pijače imajo nekaj (več kot tri in manj kot osem) steklenic ene vrste vina. Hmmm... Ni druge, zanašati se bova morala kar na lastne zaloge. Ki pa počasi kopnijo.

Zvečer greva na večerjo s sosedoma, John in Nicole z barke Satori, ki sta priplula včeraj. Na Tarawi smo se zgrešili za nekaj ur, sedaj smo se našli. Vesna je z Nicole ves ta čas vzdrževala stike preko NFL in WhatsAppa. Sva pa vseeno danes oddingirala do njiju na klasično spoznavanje (ne virtualno), kot sva ga poznala leta nazaj. Kakorkoli, v Tide Table restavraciji prisede še 84 letni domačin Curtis in nas vse skupi povabi na zahvalni dan naslednji četrtek. Do takrat se morava pozanimati, kakšen je običaj, če si povabljen na, za Američane tako pomemben praznik, ki ga mi sploh ne poznamo. Curt ima, kot pravi, 9 otrok, 35 vnukov in 25 pravnukov.

V temni noči naju med povratkom stušira tropski naliv.

prvi permit za tri atole sva uspela dobiti

domačinska jadrnica

23. november 2025, nedelja**Majuro, Marshall Islands**

Dopoldan delava službene stvari, popoldan so na sporedu prostočasne aktivnosti. Na suho danes ne greva. Ne moreva. Nikjer ni suho. Pa še nedelja je.

Prostočasovne aktivnosti za Vesno pomenijo pripravljanje kosila in za mene popravljanje malenkosti na barki. Delno sva uspešna oba. Delno.

Vesna je pripravila ribico v omaki, pa iz zamrzovalnika ni potegnila svinjske ribice, ampak tunino ribico. Vseeno je bilo dobro.

Jaz sem zamenjal dvigovalne vrvi na davitsih, ker so se ob oni kolobociji, ko je dingi vihral po zraku precej poškodovale in še ene podobne bitke z vetrom ne bi preživele. Nisem pa mogel popraviti dna na dingiju, ker ga moram peljati na suho, izpihniti, prestaviti dno in napihnniti. Mislim, da brez drugega para rok tudi ne bi šlo. Torej bova to počela enkrat, ko Vesna ne bo pripravljala kosila.

Še stalnica: OTP banka spet ne dela. Nobenemu.

sem dala odtajati svinjsko ribico, pa se potem izkaže, da so fileji tune; popolnoma enako zgleda, ko je zmrznjeno; priloga kvinoja in hrustljava zelena solata z domačimi paradižniki in doma narejenimi kruhki

24. november 2025, ponedelj**Majuro, Marshall Islands**

Dopoldan odpeljem Glyn na obalo in jo sredi dneva pripeljem nazaj na Dignity. Še vedno niso vzeli njenega outboarda v delo, baje nimajo časa. Gospa je pa parkirana na svoji barki na mooring boji. Brez dingija ne more nikamor. Deset minut dela je, če se jaz kaj razumem na motorje (ne razumem se, a vseeno...). Mislim, da je težava v tem, da je Glyn brez denarja in ne ravno rosno mlada lepotica.

Midva greva do frizerja in na pico za kosilo. Frizer je oddelal odlično rundo, mislim da najbolje po frizerki v Suvi. Kosilo je bilo, hmmm..., ameriško. Ameriška pica po ameriški ceni. Še dobro, da je bilo pivo dokaj poceni.

In ko smo že pri poceni pivu. V Shoreline kafiču je najcenejše, 1,95 evra za 12 flocov. Ustaviva se, torej, tam. Mimo primahata Nicole in John in prisedeta. Na pivu. Najprej enemu, potem pa naprej. Ko pa se preselimo od mize na bolj prevetreno mesto v družbo domačinov, se je število hitro stopnjuje. Tako hitro, da je John vmes prežvečil še betelov oreh z dodatki, znano poživilo (ali morda mamilo?) domačinov s tega konca sveta. Midva se poleg klepeta zmeniva z domačinom, mehanikom, za drugo mnenje o našem propelerju in potencialnim zdravljenjem. V sredo, ob desetih dopoldan. Island time.

filipinski frizer je bil po dolgem času spet eden, ki je znal in vedel kako se striže ...s Tonetom se je ukvarjal eno uro, na koncu ga je še na hitro zmasiral

mene je taisti frizer strigel slabe pol ure, brez masaže ram ; očitno žensk ne sme? nakičeno božično okrasje vsepovsod

pizzeria, ročno naslikana slika čez celo steno; no, tudi tukaj na manjka novoletna jelka

zgleda, kot, da so prinesli platno v večih kosih in je potem sestavljeno poslikal, zanimivo

Majuro ima okoli 30.000 prebivalcev in ima mošejo; na atolu Majuro je več različnih crkva

večina hiš je preprostih

..in tukaj v senci, rahlem prepihu debata z domačini in sojadranci

25. november 2025, torek**Majuro, Marshall Islands**

Spet je na sporedu dež in veter. Dostop na obalo je le omejeno možen. Ravno se odločiva, da bova ostala na barki, ko zazvoni telefon. Prispel je paket iz Kalifornije. Zadnji je šel na pot s povsem običajno poštno pošiljko na US Post in prvi (edini do sedaj) prispel na cilj. Za seboj je pustil tako FedEx, kot DHL. Še posebej FedEx, ki je trgovino zapustil prvi od treh, se ni ravno izkazal. Naše sidro je bilo en teden varno zasidrano na Sidrišču (Anchorage, Alaska).

Kakorkoli, paket iz Slovenije in paket iz Teksasa sta bila zjutraj še na Guamu. Naslednji avion iz Guama prileti v petek. Vsaj tako pravi carinik. Če bo tako, kot običajno je, paketa pred ponedeljkom ne bosta dosegljiva. Ampak. Pozno popoldan prileti obvestilo od DHL (ki ni v skladu s sledenjem na netu), da je njihov paket na Majuru. Zapletena so pota logistike, zapletena.

Glyn sem zjutraj zavrnil, nisem je hotel voziti na obalo v tem dežju in vetru. Popoldan sem se ugriznil v jezik in vseeno odtingiral na obalo. Na srečo v kratki pavzi med nalivi. Vesno sem peljal na pošto po paket.

Vsaj en paket je pod streho. Regulator alternatorja, ki so mi ga pri neodzivnem proizvajalcu po hudih prošnjah končno le hoteli prodati za jurčka, sem pri njihovem dilerju dobil za pol jurčka. Če bo delal, je to kar v redu cena. Ampak. To bom videl jutri, ko se lotim razkopavanja celotne barke in vlečenja 22 žic na eni strani skozi vinsko klet do baterij in na drugi strani skozi bilge do alternatorja.

Kot rezultat je tega podviga z dilerjem, je tudi ameriški bančni račun, ki ga je bilo potrebno odpreti, da se je zadeva sploh lahko plačala. Bančnih kartic NLB in OTP on pač ne sprejema. In zaradi tega enega plačila, je Vesna morala prijaviti bančni račun na davkarijo. Verjetno zato, da ne bi slučajno s to transakcijo oprali denarja.

Kar se tiče naših dovoljenj za potepanje po z atomskimi bombami ožarčenih atolih je stanje nespremenjeno: Permits status update: nil. Očitno bo potrebno spet osebno do uradnikov, da se bo kaj premaknilo. Če se bo.

Na klubsko večerjo zaradi slabega vremena danes ne greva.

carinik na pošti je bil tečen=paketov ogromno (predvsem novoletni) in vse mora pregledati in poračunati, ker je vse uvoz; tukaj mora plačati vsak 8% davka, če je vrednost nakupa preko 250USD ... sem se nekaj pogajala, pa ... zakon je enak za vse!

26. november 2025, sreda**Majuro, Marshall Islands**

Noč je bila burna. Močan veter, močni nalivi. Ekološki watermaker je delal s polno paro. Midva sva jo speljala v redu, Bad Bunny ni imel te sreče. Ob treh zjutraj jim je odtrgalo bojo in samo sidrnemu alarmu se imata John in Kay zahvaliti, da njuna barka ni zamenjala podnapis iz "sailing yacht" v "wreck".

Dopoldan odpeljem sebe do mojstra za popravilo propelerja, Vesno do mojstrov za izdajo permitov in paketov ter Glyn do mojstra za popravilo njenega dingija. Glyn je uspešna, popoldan se po tednu nemoči mimo pripelje s svojim dingijem. Vesna je uspešna, ima 5 od 7 permitov. Danes, po 16 dneh od vloge, so jih začeli urejati (vnesli v računalnik) in isti dan je izplen približno tričetrtinski. Enak izplen bi lahko bil že pred dvema tednoma, če bi mojstri delali, kot je treba. Prav tako ima popoldan v rokah tudi paket iz Slovenije, DHL se je izkazal.

Jaz nisem bil tako uspešen. Propeler bo na vrsti manjana. Montaža regulatorja pa mi je najedala živce. Danes sem uspel

samo programirati novo igračo, prevrtati rebra skozi bilge in potegniti nove kable. Pa razšraufati alternator in motor ter alternator z novimi povezavami prišraufati nazaj v motor. Vse to se počne v ležečem stavu, da ne bo pomote. Jutri me čaka vrtanje skozi vinsko klet. In jutri me čaka tudi montaža nove pripone, novega blowerja in novih zajlic za davitse. Če bo sreča mila, bo FedEx jutri pripeljal tudi sidro. Hja, bojim se, da bo dan prekratek za vse to.

Glyn, južnoafričanka, ki je obtičala na Majuru, se pelje z nama po svoj dinghi upajoč, da so ga končno popravili in ne bo več odvisna od drugih prevoznikov

zjutraj grem najprej na urad za permite, ki jih še vedno nimam; pa pravi uslužbenec, da mu je šef rekel, da jih mora natipkati v računalniku ... to bi lahko naredil že pred 16 dnevi; n.c.; po uri in pol pridem končno na DHL kjer me čaka paket iz Slovenij

potem pa na carino; ampak prišla sem ravno pred lunch time in so me poslali čez cesto v oštarijo

in tako sem preživela uro in pol v MIR, kosilo stir fry pork s plastično omako in pravim krompirjem in ves čas sem morala poslušati božične pesmi... čeprav je to hotelska restavracija, je hrana za moj okus bolj menza

...in po uri in pol sedem v carinski prostor in čakam ... in čakam ...

...in po uri in pol dočakam papirje

...ampak te papirje moram iti še žigosati v mestno hišo ...
no comment ... nisem pa nič carine plačala, očitno gledajo
koliko stane vsak artikel; kakorkoli, hvala Tramontani iz
Ljubljane za hiter odziv in v redu opravljeno delo

v mestni hiši pa jelenčki in ostalo plastično okrasje; in, ko
pogledam malo po trgovini koliko plastike se prodaja na
tem ubogem atolu...

27. november 2025, četrtek

Majuro, Marshall Islands

Danes so na sporedu »boat projects«. Tako se menda kumštno reče po amerikansko, da je treba popravljati barko. Dopoldan se med deževno pavzo oddingiram do Anthonyja (nick name Toni), da vidim, ali je uspel najti propeler zame. Ni uspel. Ampak, ima še eno železo v ognju, naj pridem popoldan in preverim. Ne bom prišel in ne bom preverjal. Dam mu svojo telefonsko številko in če bo kaj našel, naj me pokliče. Mislim pa, da je to bolj kot ne mission impossible.

Mi je pa zato Tonijev prijatelj spotoma odfleksal višek nove zajle in potem se trudim sestaviti terminal. Rad bi, da je by the book. Ampak, tako kot je napisano v navodilih, jaz ne morem sestaviti. Gledam po netu in najdem en primer z enakimi sestavnimi deli in tudi fant tam je sestavil narobe. Na edini način, kot je možno, torej. Na tak način sem mislil sestaviti tudi jaz. In na koncu obupam nad navodili in sestavim po svoje.

Potem je na sporedu montaža regulatorja alternatorja, drugi del. Na mizi je to piece of cake, v barki pain in the ass. Spet vrtam in vlečem kable na milimeter. Nekako uspem, nisem pa siguren, če bo to med plovbo ostalo tako, kot sem naštimal. Testiral bom manjana. Za danes je bilo dovolj izletov v Švico.

tudi Čehi so na Majuro

mamice hodijo po svoje otroke

blizu nas je parkirana tovorna ladja Juren Ae

tovorna ladja ima sončne celice in jadra; ladja je med drugim tudi objekt za usposabljanje pomorskega prometa

28. november 2025, petek

Majuro, Marshall Islands

Majhna sprememba ne škodi. Danes je bilo v ITCZ (skoraj) sončno. Vsekakor pa brez padavin. Tudi to se občasno zgodi.

Najprej se lotim testiranja regulatorja. No, še prej bi v charger vtaknil dve žički s temperaturnega senzorja, ki ju nisem na Fidžiju. Tam se mi dalo vrtati novih lukenj skozi vinsko klet, skozi obstoječe kanale pa ni šlo, ker je Victron lajtunga prekratka. Včeraj sem to potegnil skupaj z ostalimi novimi povezavami (kjer je Electromaax lajtunga tudi prekratka, sem moral vrtati luknje). Danes bi moral to samo priklopiti. Deset minut dela na mizi in nekaj ur dela na barki. Zvit na tleh z glavo v luknji moram odmontirati in nazaj montirati 20 kg inverter! In Mala je majhna, Ni mi jasno, kako to izgleda na velikih barkah. Tam mora to biti mission impossible.

Menjava zajle je bila v primerjavi s priključitvijo dveh žičk mala malica, čeprav se je bilo potrebno povzpeti na jambor!

Popoldan greva na Shoreline, Toni mi je obljubil nov propeler. Seveda je potrebno počakati, da ima čas. No, to je logično, ne ukvarja se samo z mano. Propeler mi zamenja kar v vodi. In glej ga zlomka, Mercuryjev paše kot ata na mamo na Parsuna. Bingo! To sva rešila na nepričakovan način. Tudi to se včasih zgodi.

Še šoping hrane v Payless za Vesno in šoping olja v Napa za mene ter nekaj pivičkov v Shoreline pubu (ice cold, a po isti ceni, kot na Mali brez ice cold), pa se oddingirava domov. Z novim propelerjem na motorju.

danke je bila na vrsti montaža baby stay ...ker ni bilo nobene močne moške roke okoli naju (na sidrišču živi le mi in Glyn), sem mogla jaz dvigniti, pa je kar šlo, čeprav me bolj zapestja

Tone testira nov propeler

obešanje lučk na jelko ...hm...

...in vreme je, kakršno pač je ...

29. november 2025, sobota

Majuro, Marshall Islands (RMI)

Naš paket FedEx še vedno varno čuva na Guamu. Brez sidra pa midva ne moreva nikamor. Zato potrpežljivo čakava. Vizo imava za 90 dni. Z možnostjo podaljšanja.

Glavna današnja zanimacija so polinezijski plesi in petje v izvedbi tuvalujske skupnosti, ki živi v Majuru. Vesno je pred nekaj dnevi med vožnjo povabil taksist. Taksist, za katerega se je danes izkazalo, da je v prostem času pastor in v rednem taksist. Težko bi rekel, da je obratno, prosti čas je vendar v nedeljo, mar ne? On je iz Tuvaluja, žena iz Ameriške Samoe, živita na Marshallovih otokih.

Že zjutraj sva bila tam in sva bila deležna zajtrka. Dobrega zajtrka. Obilnega zajtrka. Popoldne se vrneva in sva deležna kočerje. Zelo-zelo obilne kočerje. Nekaj miz je bilo popolnoma obloženih z jedmi. A to niso bile glavne jedi. Glavna jed je, kot se za Polinezijske spodobi, kraljevska. Dva konkretna pujska sta ležala na svoji mizi. Takole bi rekel, skupaj vsaj 200 kg, raje več. Spečena sta bila v luknji v zemlji, umu v samojščini. Podobno, kot so meni za rojstni da spekli odojka Tongovčani. Odlično! počasi razumem, zakaj so vsi Polinezijski tako okrogli. Za vso to hrano pojesti nas je bilo le okoli 30 odraslih in trop majhnih otrok. Že brez znanja matematike je jasno, da je na vsako dušo prišlo, hmmm... morda celo 10 kg hrane? Več kot tri četrt hrane je ostalo. Neka se vidi raskoš!

Vendar za naju hrana ni bila najpomembnejša. No, pomembna, a ne najpomembnejša. Pomembno je bilo, da je bila hrana v veliki meri lokalna in ne anglosaška. A vseeno sva bila bolj navdušena nad tem, da sva spet lahko poslušala polinezijske pesmi in gledala polinezijske plesne. Moški so bobnali po nekem podestu in na glavo obrnjeni kanti, ženske so plesale. Oboji so peli. Popolnoma amatersko, a presunljivo. Vsaj nama. Če bi le plesalke bile malo manj sodčkaste...

Vrstili so se tudi takšni in drugačni govori, takšnih in drugačnih uglednežev. Od povablencev smo bili predstavitve deležni avstralski ambasador in midva, iz Evrope. Kaj sva tudi midva pomembneža? Ali pa morda ambasador ni pomembnež? Deležni smo bili uniforme, majice z napisom Vaitupu (ime tuvalujskega atola, od koder prihaja starešina skupnosti). In prireditelj je bil deležen majice z napisom S/Y Mala, Slovenia. Da bo vedel, da je Slovenija eden izmed atolov v Evropi.

Pastor-taksist Fajnana je do glavne vloge prišel šele čisto na koncu. Nikogar ni vozil. Imel je vlogo predmolilca. Molitev za hrano je bila izvedena, ko so bile mize pospravljene in plesi odplesani. Pragmatično. Le kdo bi pri polni mizi čakal, da si vsi nadevajo na krožnike? Pastor-taksist bi bil ob taki politiki kmalu le še taksist. Fajnana si je nadeval prvi in začel jesti še preden je naslednji sploh prišel po hrano. Naslednja je bila Vesna in za njo jaz.

midva ravno dobro z zajtrka...tukaj se pa mize šibijo in vabijo, da kaj prigrizneš....

mlajši je pastor, ki dela tudi kot taxist, desno pa vodja te Tuvalujske skupine na RMI (star 65 let)

Tonetu so se kar učke zasvetile, ko je videla pujska na mizi

...in potem je sledilo razkosanje, ogromno mesa; so nama ponujali, če bova vzela s seboj, da ga bova jedla še na barki (no, temu sva se odpovedala, ne zgleda)

to je samo en del jedi, kar nekaj je bilo takih, ki jih še nisem jedla; vsako jed je pripravila ena družina; vse je bilo zelo okusno

govor je imela najstarejša Tuvalujka tukaj na RMI, stara 76 let

moški so veselo peli, tolkli po mizi, ženske pa umirjeno plesale (po polinezijsko)

instrument s katerim tolče in daje tempo, je stara zarjavela posoda ...zvok pa enkraten

veliko je bilo tudi smeha, skratka vzdušje enkratno

pastor ima na koncu molitev

imajo pa danes tukaj tudi prižiganje lučk in začetek kramarskega sejma

malo pred stadionom pa pri eni hiši roštiljajo in to seveda prodajajo ...

30. november 2025, nedelja

Majuro, Marshall Islands

Tako kot pastor-taksist ob nedeljah izvaja svoje prostočasovne aktivnosti, jih tudi jaz, penzionist-espejevec. Ob nedeljah nisem penzionist. Država je spet izumila toplo vodo in od mene zahteva, da napišem program za dodatek poslovne uspešnosti k plačam. Samo za nekaj ljudi, ki jim bo ta priboljšek dan in samo za letošnje leto, ki je drugačno, kot ostala. Včeraj sem se programiranja lotil. In nadaljeval danes. Zadeva se na prvi pogled sliši enostavna, programsko je pa močno zapletena. Najhuje za mojo psiho je pa to, da vem, da se bo ta algoritem uporabilo samo za nekaj od nekaj tisoč delavcev, ki se jim obračunavajo plače s tem programom. Hitreje bi bilo to izračunati s kalkulatorjem in vnesti ročno v eDavke. Delam torej povsem nepotrebno delo. Ampak. Če država tako reče, potem tako mora biti. Pika. Nekaj podobnih neumnosti smo imeli že v času covida.

Vesna gre popoldan v šoping hrane in vina. Hrano dobi, kolikor jo je še ostalo (ta vikend je črni petek v poamerikančeni kulturi), vina pač ne. Ob nedeljah se alkohola v supermarketih ne sme prodajati. To je podobno, kot v Deželici. Tudi v Deželici se ob nedeljah v supermarketih ne sme prodajati alkohola. No, v Deželici se ne sme prodajati niti kruha, mleka, špagetov, solate, mesa in kar je še podobnih zadev. Točneje, ne sme se prodajati ničesar. Pravzaprav se niti trgovine ne sme imeti odprte. Hja, očitno je Deželica še bolj krščansko zadržana dežela s prepovedmi, ki so skregane s sodobnim življenjem.

še nekaj včerajšnjih fotk

menda naj bi bilo neko plesno tekmovanje, a tega nismo opazili...mogoče je bilo pozneje, tako kot vse ostalo: island time

stadion deluje čisto nov in ima od nogometnega igrišča, tekaških stez, skok čez prepreke (tukaj se otroci igrajo kot v peskovniku)

no, tale kup plastike je pa res nujno potreben na tem atolu kruha in iger, pravijo

Tajvanci so zgradili ta kompleks

